

คนเลี้ยงแพะกับลูกเสือ

โดย พันเอก (พิเศษ) นวม สงวนทรัพย์

บรรพกาลนานมาแล้ว

รุ่งอรุณวันหนึ่ง “แม่ พ่อไปป่าละนะ” เสียงสามีคนเลี้ยงแพะร้องตะโกนบอก ภรรยาผู้กำลังทำงานอยู่ในบ้าน “อย่าลืมดูฝูงแพะให้ดี พ่อจะรีบเข้าป่าไป ตัดไม้มาทำคอกแพะ และก็จะรีบกลับบ้านโดยเร็ว”

“พ่อ ไม่ต้องเป็นห่วงทางบ้าน” เสียงภรรยาตอบสามี

คนเลี้ยงแพะขับเกวียนเทียมโคเดินทางเข้าป่าตัดไม้ในป่า เพื่อนำมาทำเป็น คอกแพะ บรรทุกเกวียนเต็มเล่มเกวียน ระหว่างทางที่คนเลี้ยงแพะขับเกวียนมุ่ง หน้ากลับบ้าน ได้พบลูกเสือน่ารักหลงพ่อแม่เดินอยู่ตัวเดียวในป่า

คนเลี้ยงแพะจับลูกเสือพาขึ้นเกวียนนำมาเลี้ยงไว้ คนเลี้ยงแพะเป็นคน ฉลาดเฉลียวพอสมควร สามารถฝึกสอนลูกเสือให้สามารถเที่ยวไป ขโมยลูกแพะของชาวบ้านอื่นที่เลี้ยงแพะเช่นเดียวกับตน มาให้แก่ตน ทุกคืน

เมื่อได้รับการฝึกสอนจนเกิดความชำนาญแล้ว ลูกเสื่อยามดึกสงัดจะออกจาก

บ้านคนเลี้ยงแพะเข้าไปลักลอบคาบลูกแพะจากคอกของคนอื่นๆ มาให้เจ้าของทุกคืน

“เจ้าเก่งมาก แมวน้อยของพ่อ” คนเลี้ยงแพะกล่าวชมชาย

“อ้าว เอรารางวัลของเจ้าไป” กล่าวจบคนเลี้ยงแพะก็โยนก้อนเนื้อสดก้อนหนึ่งให้ลูกเสือ

กาลต่อมา เมื่อลูกเสือเติบโตมากขึ้นๆ คินโตขโมยลูกแพะมาได้ 2 ตัว จะกินเสียกลางทางตัวหนึ่ง คาบกลับมาบ้าน มอบให้คนเลี้ยงแพะเพียงตัวเดียว

... เสือก็ยอมเป็นเสือ ... คินโตเสือขโมยลูกแพะชาวบ้านไม่ได้เลย คินตุนั้นเสือกจะขโมยแพะของนายตนกินเสียทุกคืนไป !

นิทานคติ

“การแสวงหาผลประโยชน์ในทางทุจริต ย่อมยุติลงด้วยความเดือดร้อนเสมอไป”